

GABAZ PARKE BATEAN

(3n. SARIA)

Andre zartzua jarri zan parkeko aulki baztar batean, antzinako eskuko sakua irmo ta estu garriaren kontra iminiz. Iluntzen ari zan bein onezkero, baiña ba eban astirik etxera itzultzeko, urbil bizi zan, udabarriko aizea gozo ta epel ebilearik... Bere ondoan, ordea, jende asko bakoitza bere etxeetara joian: langileak, parkeko bidea bide-labur'lez erabiltzen ebenak, eskola-ume eta ikasleak, maitale bikoteak, andre zartzuak ametsetan'lez begiratzuten eutseen.

Bakarrik ete egoan orain parkean? Eta zenbat denborarako? Baiña ez, gizon gazte bat atzetik etorren jaztsu. Bere aurretik pasatzean geratu eta begitu egin eutson zalantzas beterik, zelati; andik apur batera bere ondoan jarri zan.

Andre zartsuari ez eutson grazi larregirik egin, bere ondoan jarri bear izateak, baiña aulkia guztiena zan ta! Mutillak zigarrotxo bat piztu gura izan eban, eta andrea eskuak dardarka eukozala konturatu zan, mintzo bi erabili bear izan ebazan lenengo ta bein.

Andretxua egoerak barretxo bat egitera beartu eban, eta mutillak aitzakitatzat artu eban irri soil ori beragaz berbetan asteko.

- Gauaro ederra, ezta?

- Bai, gauaro ederra, baiña beste gauaro batzuk ezagutu izan dodaz, au baiño ederragoak- gaineratu eban andratxoak, aspertuta antzean.

Gizon gazteak arretaz begiratu eutson eta andreak bae-kian pentsatzen ebilela: "Atso tuntun berbaldun bat, dudarik barik"...

Andre zarrak emoten eutson erantzun otzaren mendekuz, edo obeto esanda, gaztakeri utsez, andik apur batera galdetu eutson:

- Ez zara beldur, andrea, zulako pertsona bat, eta leku onetan?

- Zergaitik izan bear dot beldur ba?

- Zergaitik? Ba emen gertatu izan diran erailketengaitik.

Ene! Zertarako oroitarazi eutsozan mutilak gau onetantxe ain zuzen, parke onetan gertatutakoak: eskolako neska bat, gero berrogeiren bat urtetako etxeko andre bat, eta azkenengoz neskatila bat, irurak erailak, zintzurra ebakita, eta erailea ondiño aske ebilela!

- Ez, ez naiz beldur- erantzun eban uzkur.

Gizon gazte ori gero eta gogaikarriago iruditzen jakon. Eta orduan pentsatzen asi zan, gizona, naita jesarri jakola ondoan, dirua lapurtzekotan edo. Eskuko sakua garriaren kontra estutu eban. Baiña gizon gazteak, bere mogimendua ezikusia egiñik, zera esan eutson:

- Aspaldi gertatu ziran erailketa oiek. Egilea bein onezkero antzemango eben. Ez naiz beldur.

- Ez da ain aspaldiko gertaera; azkena, ez al zara gogoratzen neskatila gazte arena?... Joan zan udabarrian izan zan-eta.

Oroitzen zan, bai, andrea. Ez eban beldur izan bearrik, ez mutil orren, ez beste inoren beldurrik. Eta nontzebarrikeri ergel batek bultzaturik galdetu eutson:

- Zure ustez, nor zan egilea?

- O! Dudarik barik sadikoren bat- erantzun eban lasai.

- Bai, arrazoi dozu, iru neska illik, dudarik barik agure sadikoren batek erailak.

- E! Ez ain arin ibilli zure arrazonamenduetan- esan eban mutilak irriz. -Nire ustez, erailea gaztea da, eta ez agure bat.

- Ez, ez- erantzun eutson, leunki baiña zoli, orretaz segurtatu gurean dabilela erakutsiaz, gaua gainean eukelako eta biok bakarrik egozalako parkean. Agure batek bakarrik ezin ditu iru neska gazte eta eder erail!

- Bai eta gizon gazte batek be. Gogoan izan ez dautso-la lebarik ildakoen adinari, irurotatik bat ume bat zan, beste bat adin ertaineko andra bat... pentsa leike emakume guztienganako gorrotoa daukola... Zergatik? Euren amodioa edo maitasuna ezin ebalako irabazi? Bearbada ederrak ziralako. Batek daki. Begira nire egoera: maingua naz (andrea ez zan konturatu maingua zanik, ordurarte); gauza gitxi da asko, alatan be oztopo itzelak emakume baten konortea kendu gura banekio -esan eban irri idor bategaz, eta gero...- Bai ba, gizeraile sadiko izatekotan indartsua eta giartsua izan bear da. "Egia da -pentsatzen eban andreak-; gutariko bakoitzak ba ditu mila ta milaka arrazoi gaiztagin sadiko bat biurtzeko". Zearo azturik eukozan mutil gazteak sorrarazi eutsozan duda edo zalantzak, eta une artan andreari urbildu eta eskuko zakua indarka kendu gura izan eutsoanean, ustekabearen ustekabez orro bat atara jakon. Ez eukon beldurrik, eta ez eban zakua inondik inora soltzatzen, adoretzu eusten eban.

-Atsoa, emon eustana zakua bereala! -agindu eutson bortitz mutil gazteak, eta zintzurra biurtu gura izan eutson. Molda barik, ordea, eraile faltsu baten modura, pentsatu eban, andreak. Nok jakin etsipenez zer egiteko prest egoan? Negar sotinka eskatu eutson- utzi nagizu, arren, neure dirua emongo dautsut, bai!

- Atoan baina, atsoa, bestela... -gaineratu eban gizonak, lepoa lasatzen eutson eanean.

Andre zarrak zakua zabaldu eban, eskuak sartu, billa asi... Baina mutilaren arridurarako atsoak labana atera eban, orregaz batera mutilak oiur egin eban, zintzarria ebakita eukola ta odola dariola, bertan il zan. Atso arrunt

batek baino trebezi geiago erakutsiz, orain arte sarri egina balegoke lez, atsoak zera esan eutson: Ez zinan zu gaur bilatzen neban biktima, baina jausi zara nire sareetara, ez da ala?

Besteak, ordea, ez eban astirik izan berba oriek entzuteko, zerraldo egoalako parkeko aulki gainean, begitartea jadaneko urdinduta eta miia aotik erdi atarata.

Andrea laister segurtatu zan gizon gaztea illik zala belarria beran bularraren kontra eroanaz. Illa zan, bai, eta

beragaz batera betiko itzali ziran gaztetasuna eta edertasuna.

Ez zan egia maingua zanik, eta aurpegi ederra eukon, bizi zanean!

Barrero be itzuli zan andrea bere bakartasunez beteriko bizitzara, besteen atsegin eta bizi naira...

Urrengo udabarrirarte, beintzat. Bere etxera itzuli zan, eta iñok be ez eban bidean antzeman.

LEGARRETA'tar ASIER

BERTSOAK

MAITASUN BAKARRA (IRUDIPENA)

Doñua: Ikusten dezu goizean.

I

Eguzkiaren irtera
egunarekin batera
eldu da gure atara.
Gozaldu eta berealaxe
noa lanean astera:
arresi zarren ostera
toki batetik bestera
ogia irabaztera.

II

Eguna igaro danean
eten gabeko lanean
ni aurkitzen naiz kalean.
Lantegi dana geldirik dago
ixilik bakartadean;
illuna datorrenean
etxera pozez bidean
pentsatzen atsedenean.

III

Eguna utzirik atzean
etxe barnera sartzean
Amarekin aurkitzean.
Afari on bat prest izaten det
maira inguratzean;
ta, biok exeritzean
elkarri begiratzean
zer poztasun biotzean!

IV

Beti ari zait galdetzen
nere barnea aztertzen
ba-du zerbaitek kezkatzen.
Berak nai luke ni ikustea
neska on bat aukeratzan;
eleiza bidez ezkontzen
oiñordeko bat jaiotzen
sendia berriz loratzen.

V

Ez du merezi asterik
gutxio buru austerik
oraindik nago gazterik.
Ama maitea zuk ez dezu nai
ni mutil-zar ikusterik;
zu baiño andre oberik
ez da munduan besterik
ez det bear emazterik!

VI

Nik daukadan ondasuna
aspalditik dakizuna
zukanako maitasuna.
Ama zu zera mundu ontara
ni ekarri ninduzuna;
betiko laguntasuna
bizitzako poztasuna
nere zorientasuna

VII

Gazterik ziñen andretu
mutil on bat aukeratu
bera betiko maitatu.
Ezbear batek zure senarra
egin zuan lurperatu;
alargun ziñan geratu
ni umezurtz munduratu
ez nun Aitik ezagutu!

VIII

Berari begiratzean
zarra da-la oroitzean
miñ artzen det biotzean.
Zer izango da nere bizitza
Ama laztana iltzean?
Maite nuana galtzean?
Bakartadea sortzean?
Bakarrik etxe utsean?

IX

Ementxe ainbat urtean
bizirik zauden artean
beti gu biok batean.
Nere poza da zu ikustea
gure etxeko atean;
zure muxoa artzean
nik lanera irtetzean
naiz gaubean itzultzean.

X

Ama gu bion arteko
gauzak ondo joateko
zugaz batera ilteko,
Jainko onari eskatzen diot
nere deia entzuteko;
ni bakarrik ez uzteko
zurekin eramateko
grazi auxe emateko.

IPARKALE

≠ ≠ ≠